

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt 's dingsdags, 's dondersdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en bij alle postdirecteuren.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20 centimen.

De aankondigingen, per drukregel, 5 centimen.

De reklaamen, per drukregel, 25 centimen.

Sedert den 13 dezer maand zijn er veranderingen toegebracht aan de vertrekuren van den ijzeren weg, (Zie verder achter de aankondigingen.)

TONGEREN, DEN 17 JULIJ.

Onze Koning in Engeland.

Alles wat ter bevestiging van België's nationale onafhankelijkheid strekt heeft op dit oogenblik een groot belang dan ooit.

Het is ook niet geluk dat wij het gulhartige onthaal aanstippen, dat onze koning in Engeland te beurt valt.

Over eenige dagen heeft er op Trinity-House een groot banket plaats gehad, waarop tusschen den koning der Belgen, den kroonprins van Engeland en prins Alfred woorden zijn gewisseld, welke wij willen doen uitschijnen.

Prins Alfred heeft eenen gezondheidsdrank ter eere van onzen koning voorgesteld in deze woorden: « Mijneheeren, gij weet dat Zijne Majesteit Leopold de koning is van het eenigste rijk op het vaste land, dat onder het beheer staat van eene grondwet gelijk de onze. »

Vervolgens heeft de kroonprins zijne stem bij die van zijnen broeder gevoegd en gezegd: « De Engelschen zijn sterk aan België gehecht, » aan dat land, dat door zich zelve eene » zoo weerdige plaats onder de volkeren van » Europa heeft ingenomen. »

Onze koning heeft de engelsche prinszen bedankt en aangetoond, dat er tusschen Engeland en België sedert eeuwen eene ongestoorde vriendschap bestond. In deze betuiging van dankbaarheid heeft de koning ook hulde gebracht aan Frankrijk, dat onze nationaliteit sinds 1850 trouwhertig heeft gehandhaafd. « Wij zullen, zoo eindigde onze jonge vorst » de haan der wijze verbeteringen blijven » bewandelen en ons best doen, om steeds de » belangstelling van de mogendheden te verdienen. »

De prinszen van Engeland bevestigen voor geheel Europa, dat België, door een verstandig gebruik der vrijheid, eene der natien van Europa is geworden, welke het meeste levenskracht bezit en in het belang der hedendaagsche beschaving het meest verdient gehandhaafd te worden.

Tijdingen van den oorlog.

De diplomatische onderhandelingen worden voortgezet. Ons dunkt dat de Pruisen en de Italianen, die den moed niet hebben rechtstreeks de zaak aan te ratten, elkaar goed verstaan om den wapenstilstand te doen mislukken. Wij zullen geene veronderstellingen maken, doch wij kunnen niet aannemen, dat Frankrijk de zaken van Venetië, zoo achteloos zal blijven behandelen, als het tot nu toe schijnt te doen.

Ziehier overigens eenen brief uit Berlijn, 12 Julij.

Het schijnt dat de onderhandelingen over den voorgeslagen wapenstilstand niet veel hoop geven op eene spoedige verwezenlijking der opgeworpen plannen. De redenen hiervan zijn, naar men in gewoonlijk goed onderrichte kringen beweert, van den volgenden aard. Bismarck heeft zoo groote eischen gedaan, dat Oostenrijk zich daarmee niet zal en kan vereenigen.

Het houdt daaraan te meer vast, nu hij zich heeft verzekerd of onderstelt dat Napoleon zijne bemiddeling opgeeft, en dat hij zijne voorstellen des noods niet met kracht van wapenen zal ondersteunen. Ten anderen heeft van Bismarck bespeurd dat Napoleon niet zoodanige pressie op Victor Emmanuel uitoefent, dat deze ontouw moet worden aan de trakaten met Pruisen gesloten.

Voegt men nu nog hierbij, dat de middenstaten van Duitschland te veel met zich-zelfen te doen hebben, om aan Oostenrijk gewichtige diensten te bewijzen en dat de openbare opinie in Duitschland meer en meer gunstig begint gestemd te worden voor het plan tot bijeenroeping van een Duitsch parlement, volgens het bismarcksche programma en men heeft de voorname oorzaken van de hardnekkigheid van von Bismarck opgenoemd, en tevens de reden verklaard, waarom hij meent volle teugel te kunnen vieren aan zijnen haat jegens het Duitsche keizerrijk.

Oostenrijk rust zich ten strijde uit op eene

wijze, die 't doorslaande bewijs oplevert, dat de regering de woorden van het laatst uitgeveerdigde des keizers inderdaad wel bevestigden en naar de letter vervullen.

Er wordt dag en nacht gearheid in de arsenalen; het noorderleger wordt met allen iever versterkt; mit het Venetiaansche zijn reeds vele troepen, vroeger behoorende tot het zoorderleger, daarbij ingedeeld, in een woord, men spaant alle krachten in om den oorlog op groote schaal te hervatten.

Bijna geheel Bohemen is thans door pruisische troepen bezet en nog voortdurend rukken zij dieper landswaarts in. Gesteld dat de Oostenrijkers gered zijn om offensief te handelen, dan nog zullen zij met veel moeilijkheden te kampen hebben, alvorens zij den vijand met het zwaard uit het land hebben verdreven.

Verder deelen wij hier eenen briefuit Weenen, 10 Julij.

De toekomst wordt duister. De voorwaarden, welke, naar men vermeent, door Pruisen worden gesteld, zijn zoo als niet aannemelijk. Het Fransche kabinet heeft per telegram doen weten, dat het die voorwaarden niet aannemelijk deekt, en behoort nu ernstige stappen te doen.

Dit wordt althans als zeker bericht, maar wellicht gaat men hierbij uit van de onderstelling, dat Napoleons weerbaarheid te zeer door eene wegering zou lijden, om niet te gelooven, dat hij alles zal aanwenden om zijne poging tot een gewenscht einde te brengen. Maar dan zou het ook kunnen gebeuren, dat er een algemeene oorlog voer de deur stond.

Bij deze vrees voegt zich voor ons die eener bezetting der hoofdstad door de Pruisen. Generaal Gablenz, die gisteren hier aankwam, heeft de verschansingen aan den Donau (het bruggenhoofd) in oogenschouw genomen. Alle beschikbare korpsen worden samengetrokken. De bevolking verkeert in groote ongerustheid en in zoo verre vond het verschenen manifest des keizers bijval.

Met de Hongaren wordt druk onderhandeld; de keizerin, die gisteren te Pesth aankwam, is daar hartelijk ontvangen. De keizer heeft eene oproeping uitgeveerdigd aan de getrouwe volkeren van Hongarië, waarin hij het vertrouwen te kennen geeft, dat zij zich vrijwiltig onder zijne vanden zullen scharen, ook ter verdediging van hun eigen vaderland, « dat door den loop der gebeurtenissen wordt bedreigd. »

In Weenen rekent men niet meer op den wapenstilstand. Het keizerlijke Hof en de Keizerin met hare kinderen zullen zich naar de Hongaarsche hoofdstad Pesth begeven. Franz-Joseph II zal zijne hoofdstad dapper verdedigen, alvorens naar Presburg te wijken.

De Pruisen moeten wel voorwaarts; want ze vinden geen voedsel meer in de reeds doortrokken gewesten; ze kunnen maar eenen dag en eenen nacht op dezelve plaats verblijven. Oostenrijksch Silezië, van troepen ontkloot, is reeds door de Pruisen bezet. De vesting Bruin is door hen zonder slag of stoot genomen, en 45,000 soldaten zijn aldaar bij de burgers ingelegerd, die hen, naar hun vermogen, voedsel en nachtverblijf verschaffen. De aartsbisshop en de stadoverheden zijn den koning van Pruisen te gemoet gegaan, die zijn hoofkwartier in 't paleis van den gouverneur heeft gevestigd; zij hebben hem verzocht de stad te sparen en verwoestingen. De oude Wilhelm heeft daarop geantwoord dat Oostenrijk hem tot den oorlog heeft gedwongen, en dat ze niets te vreezen hebben, ingeval men aan zijne soldaten eene goede tafel zal verschaffen.

Tusschen zijn de oostenrijksche strijdmachten nog zeer aanzienlijk; doch men weet niet waar ze gekampeerd zijn. Zou wellicht de aartsbierg Albrecht voornemens zijn eenen grooten en beslissenden slag te leveren? De veldslag van Sadowa, door de Oostenrijkers gewonnen tusschen twaalf en twee ure, werd ten 4 ure verloren. Het is niet onmogelijk dat de jeugdige Opperveldheer de Pruisen vooruit late komen, ten einde, even als te Custozza, de kaarten te keeren, en schijnbaar den veldslag eerst te verliezen, om dien later beslissend te winnen.

Keizer Napoleon, wiens aanwezigheid in Parijs noodig is ter voortzetting der onderhandelingen over een' wapenstilstand, er voor 't leggen der grondslagen van vredesvoorwaarden tusschen de oorlogvoerende partijen, heeft zich met de Keizerin en zijn zoonje met naar Nancy kunnen begeven ter viering der verjaarfesten van de aanhechting van Lorrenen bij Frankrijk. De gezondens der groote dagbladen zijn zeer verschillend over den toestand der onderhandelingen. In Parijs wijt men de vertraging aan de moeilijke wisseling der dépêches. In Berlijn en Florence spreekt men duidelijker:

het pruisische Staatsblad zegt dat Italië zelf moet Venetië overwinnen en zijn woord houden om de Pruisen tegen de Oostenrijkers te ondersteunen, en daarom zet het zijne krijgswerkingen voort. De pruisische en italiaansche dagbladen zijn het eens om te herhalen dat er geene kwestie meer kan zijn van wapenstilstand, en dat het oogmerk van Pruisen en Italië zich veel verder uitstrekt dan de overwinning op de Oostenrijkers...

De half-officiële *Wiener Presse*, van den 14 Julij, verzekert dat de fransche bemiddeling haar einde nabert, en dat Oostenrijk, « overgelaten aan zijn eigene krachten en volstandigheid, » behist is voor geene welkdanige macht te wijken, ten einde zijn standpunt van groote Mogendheid in Europa te behouden. Noot zal Oostenrijk erin toestemmen, buiten den Duitschen Bond geëijf te worden.

De pogingen der diplomatie zullen derhalve voortaan zich moeten vereenigen voor het vinden der voorwaarden om rechtstreeks te geraken tot het herstel van den vrede.

Oostenrijk schijnt thans afgezonderd; doch Frankrijk moet eerst het laatste woord van Pruisen en Italië kennen, om zich met Oostenrijk te kunnen verstaan; zij hebben het *maximum* hunner eischen doen kennen; thans verwacht men hun *minimum*; als dan zullen zij verboden zijn jegens Frankrijk, en later niets meer kunnen eischen. Daarna zal Oostenrijk geraadpleegd worden op dezelfde wijze.

Men begrijpt derhalve de oorzaak der zoo verschillende tijdingen wegens de onderhandelingen over den wapenstilstand.

De berichten van zondag avond zijn belangrijk. De federalen zoo nu als de Oostenrijkers hebben eenige kans van gelukken tegen het vreeschijk *zundadelgeveer*; te Aischaffenburg zijn de Beierlingen, Oostenrijkers en Hessesen verslagen en terwijl de bondgenooten Frankfort hebben ontruimd, naderen de Pruisen deze stad.

Aischaffenburg is eene kleine stad in Beieren bij de Mein gelegen. Die industriele stad stond in vlam; de inwoners hadden veelal de vlucht genomen voor den triomferenden Pruis.

In Bohemen zet het leger van koning Wilhelm zijnen tocht voort. Reeds is het pruisische hoofdkwartier te Brünn, hoofdplaats van Moravië, 12 mijlen Z. W. van Ollmutz en 25 N. van Weenen. Een deel van het pruisisch leger zou zelfs te Znaym zijn, dat eenige mijlen diechter bij Weenen ligt.

Evenintu welen wij hoerfeld Oostenrijkers er te Ollmutz liggen. Zeker is het, dat de kommunkatie tusschen Ollmutz en Weenen vrij is, en men uit Ollmutz met den ijzeren weg nog vrijelijk troepen kan expedieren naar Weenen en vice-versa. Om die betrekking af te snijden, zou het korps van Frederik-Karel, te Znaym, moeten kunnen doordringen tot Lundenberg, waar de ijzeren weg in tweeën splijt.

Te Brünn heeft de koning van Pruisen de overheid ontvangen. Onbeschlaamdheid schijnt eene erfelijkheid te zijn, die van den eersten minister tot den koning is overgegaan. Koning Wilhelm heeft te Brünn aan de autoriteiten verklaard, dat hij door den keizer van Oostenrijk *gedwongen* is geworden, oorlog te voeren, terwijl iedereen weet, dat het juist integendeel het gouvernement van Berlijn is, dat tot den broederoorlog tusschen de Duitschers heeft aangedrongen. Pruisen is overigens reeds geoordeeld en de onpartijige geschiedenis, als zij den oorsprong van den oorlog van 1866 beschrijft, zal aan de wereld leeren, tot wat gevolgen de « heerschzucht » van eenen gekroonde, de volkeren leiden kan.

Als men de berichten uit Berlijn geloovent moet, maar die kunnen hierin weinig geloof worden — zou er in Hongarië eene beweging ontstaan zijn ten gevolge der proklamatiën van Kossuth; doch hoe dit overen brengen met den geestdrift, waarmee de Hongaren de keizerin hebben ontvangen. Kossuth is daarbij een figuur, dat bij de Hongaren zijnen invloed verloren heeft. Hij is sedert lang in den donkere en op het achterplan geschoven.

Ziehier een deel uit eene korrespondentie uit Parijs, over den tegenwoordigen toestand:

Wat zal Oostenrijk nu doen? Algemeen is men hier van gevoelen, dat het eindigen zal met de voorstellen van Pruisen aan te nemen; maar of het bevorens niet nog een beroep op de wapens zal doen, dat is eene andere vraag. Het is ligt te begrijpen dat Oostenrijk niet zoo spoedig zal te overtuigen zijn van de machteloosheid van zijn talrijk leger. Er was zelfs in den laatsten veldslag een oogenblik, dat de Oostenrijkers mochten geloovent den veldslag te zullen winnen.

Het is dus wel aan te nemen dat Oostenrijker iets verleidelijks in ziet, om andermaal slag te leveren, welke dan meer dan waarschijnlijk

onder de muren van Weenen zal plaats hebben. Graaf von Mensdorff, die na den veldslag van Sadowa het Oostenrijksche leger heeft gezocht, is er een der eersten geweest, om de verklaring af te leggen, dat de troepen, na behoorlijk gekoncentreerd te zijn, zeer goed nogmaals de zegewierende pruisische armee in den weg kunnen treden.

In ieder geval — zoo oordeelt men te Parijs, loopt de oorlog ten einde. Leveren de Oostenrijkers geen tweeden grooten veldslag, dan schrijven de Pruisen den vrede te Weenen voor. Leveren de Oostenrijkers wel bataille, dan is een van twee zeker: de Pruisen winnen den veldslag en leggen dan den vrede te Weenen af, of de Pruisen verliezen den slag, en dan is de eer van de oostenrijksche wapenen gered.

De koningin en de houtdrager.

Men leest in den *Internationalist*: « Gedurende haar verblijf in Schotland, deed koningin Victoria alle dagen eene wandeling met haar rijtuig. »

« Toen zij over 15 dagen naar haar kasteel terug keerde, bemerkte zij een armen onden men die een grooten takkebosch droeg en zeer vermoedde scheen. Aansonds gaf zij den koetsier bevel om stil te houden, en 't woord tot den grijsaard richtende, vroeg zij hem: »

« — Van waar komt gij, vriend, en waar gaat gij heen? »

« — Ik koom van Cromaky en begoef mij naar Dundee. Ik zou gerne Capel doorkruisen om er wat vroeger te zijn. »

« — Gij zijt vermoed, ik zie het, en uw takkebosch is veel te zwaar. Kom aan, vriend, legt hem achter op de koets en zet u nevens den koetsier die, even als gij, een Highlander is. »

« Aldus legde de arme man een gedeelte van den weg af met het rijtuig der koningin. Toen hij van hetzelfde krom, reikte hij zijne grove hand toe aan H. M., die dezelve af glimlachende drukte. »

« Ziet ge, wel, mevrouw, zegde de grijsaard bij het heengaan, er zijn vele dames met breede rokken die een armen duivel van eenen mensch zoo als ik niet wílden geholpen hebben. Zoolang ik leef en zelfs als ik dood ben zal ik niet vergeten, ziet ge wel. En als ik ook eens iets voor u doen kan, ge moet er u niet in storen... John Macleanan is een braaf man. En zich vervolgens tot den koetsier wendende, sprak hij: Salut, vriend, tot wederziens. »

Men leest in de *Meuse*: Sedert een paar dagen was het getrucht te Brussel verspreid, dat het leger op oorlogsvooel ging gebracht of ten minste gung verzameld worden. Daar is niets van waar; doch men verwacht er zich aan dat Frankrijk binnen kort België zal verzoeken zich in staat te stellen om zijne onzijdigheid te verdedigen, indien hij geluk, de vrede, welke een meesterstuk van diplomatie zijn zou, geen einde komt stellen aan dien ernstigen en onrustwekkenden toestand.

— ERNE BRUID DIE NIET KON LACHEN. — Miss Helen Heyward, wier vader eigenaar is van het *Fleete Hotel*, te Duxington, kwam verleden maandag door een der straten van deze stad, toen zijnt in de kerk verscheidene personen zag treden, welke zich gereed maakten om een rijtuig binnen te stappen.

Toen zij de bruid beschouwde — want 't was een huwelijkspar met zijne getuigen — slaakte zij een luiden kreet, wierp zich op haar, vatte haar bij den arm en schreeuwde: — Dit kleed hebt gij van mij gestolen? »

Zoo als men gemakkelijk kan begrijpen, ontstond er eene groote wanorde tusschen de personen welke zich bij de nieuwgeluwend bevonden.

De bruid weende bitter tranen, terwijl de bruidegom tempeeste zooveel hij maar kon; de wanorde steeg ten top.

Een policeman was weldra ter plaatse, en zonder veel beslag te maken, vatte hij de bruid bij den arm en bracht haar over naar het politiebureau der wijk.

Hier verhaalde Miss Helen dat, behalve het kleed der bruid, er nog verscheidene kleedingstukken uit het hotel waren verdwenen.

Men deed eene huiszoeking bij de moeder der beschuldigde, en men vond er inderdaad verscheidene andere vrouwenkostumen. De moeder heeft bekend dat zij deze kleedingstukken had gestolen, op dat hare dochter zich gevoeglijk zou kunnen aanbieden voor het alaar om te trouwen. Ondanks deze teedere bezorgheid der moeder, heeft de wreede magistraat haar veroordeeld tot vier maanden gevang.

De bruid heeft men los gelaten na twee dagen in het gevang opgesloten te zijn geweest.